

Arrest

nr. 215 656 van 24 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Braemtstraat 10
1210 SINT-JOOST-TEN-NODE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 25 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 september 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 september 2017 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 september 2017 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 192 585 van 26 september 2017.

Gelet op de beschikking van 18 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DUBOIS, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DEBERSAQUES, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 september 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing en deze is gemotiveerd als volgt:

De eerste bestreden beslissing:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: N(...)

voornaam: M(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene kreeg een bevel om het land te verlaten aan hem betekend op 25/09/2013. Hij gaf hieraan geen gevolg.

Betrokkene vroeg asiel aan in België op 04/07/2013. Het CGVS verwierp deze aanvraag.

Op 10/01/2017 diende hij een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 in. DVZ verwierp deze aanvraag op 17/07/2017.

Betrokkene heeft een partner in België waarmee hij samenwoont, D(...) N(...). Zij heeft de Belgische nationaliteit. Zij heeft ook minderjarige kinderen. Betrokkene en mevrouw D(...) lieten bij hun notaris een akte opstellen waarbij zij verklaarden officieel samen te wonen (akte van 24/10/2016). Een aanvraag tot registratie van officiële samenwoning dient echter te gebeuren via de gemeente. De gemeente Nazareth heeft hier echter geen aanvraag van ontvangen. Bovendien, een intentie om wettelijk samen te wonen opent niet automatisch een recht op verblijf. Betrokkene kan in het land van herkomst een machtiging vragen bij de Belgische vertegenwoordiging ter plaatse om op legale wijze terug naar België te komen. Het staat mevrouw D(...) en haar kinderen vrij om betrokkene achterna te reizen naar het land van herkomst. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd. Hij kan echter steeds een opheffing vragen van dit inreisverbod om zijn partner in België te komen bezoeken. Zij kunnen gedurende de periode van scheiding contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is dus geen sprake.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

De motieven voor de verwijdering, hierboven ter kennis gegeven, staven tevens de terugleiding.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

De motieven voor de verwijdering, hierboven ter kennis gegeven, staven tevens de vasthouding.”

1.2. Op 12 september 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing en deze is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : N(...)

voornaam : M(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 12/09/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene kreeg een bevel om het land te verlaten aan hem betekend op 25/09/2013. Hij gaf hieraan geen gevolg.

Betrokkene vroeg asiel aan in België op 04/07/2013. Het CGVS verwierp deze aanvraag.

Op 10/01/2017 diende hij een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 in. DVZ verwierp deze aanvraag op 17/07/2017.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene heeft een partner in België waarmee hij samenwoont, D(...) N(...)). Zij heeft de Belgische nationaliteit. Zij heeft ook minderjarige kinderen. Betrokkene en mevrouw D(...) lieten bij hun notaris een akte opstellen waarbij zij verklaarden officieel samen te wonen (akte van 24/10/2016). Een aanvraag tot registratie van officiële samenwoning dient echter te gebeuren via de gemeente. De gemeente Nazareth

heeft hier echter geen aanvraag van ontvangen. Bovendien, een intentie om wettelijk samen te wonen opent niet automatisch een recht op verblijf. Betrokkene kan in het land van herkomst een machtiging vragen bij de Belgische vertegenwoordiging ter plaatse om op legale wijze terug naar België te komen. Het staat mevrouw D(...) en haar kinderen vrij om betrokkene achterna te reizen naar het land van herkomst.. Hij kan hier steeds een opheffing vragen van dit inreisverbod om zijn partner in België te komen bezoeken. Zij kunnen gedurende de periode van scheiding contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is dus geen sprake."

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een 'antwoordconclusie' voor de rechtbank van eerste aanleg van Oost-Vlaanderen neer. Aangezien dit stuk niet reglementair voorzien is en gelet op de rechten van de verdediging, dient ze uit de debatten te worden geweerd (RvS 20 december 2001, nr. 102.154; RvS 16 mei 2006, nr. 158.863).

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel, dat zich richt tegen de eerste bestreden beslissing, werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14, § 1, lid 4 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht, de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag betreffende de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), de artikelen 41.2, 47 en 48 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"Overwegende dat de bestreden beslissing is gebaseerd op het artikel 7, alinea 1 van de wet van 15 december 1980 dat bepaalt: "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;"

Dat de tegenpartij verplicht is om rekening te houden met alle elementen in het dossier vooraleer er een terugkeerbesluit wordt genomen en op zorgvuldige wijze te werk te gaan; Dat de bestreden beslissing nog als volgt is gemotiveerd: "(...)"

Dat de bestreden beslissing vervolgens nog een "reden van de beslissing tot terugleiding naar de grens" vermeld, die geen bijkomende motivering inhoudt ten aanzien van wat hierboven reeds wordt weergegeven;

Overwegende dat het artikel 62 van de wet van 15 december 1980, in combinatie met het artikel 74/14 van diezelfde wet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplicht is om op adequate wijze de bestreden beslissing te motiveren en op zo een manier dat deze niet in strijd is met de werkelijke feiten van het administratief dossier en die ter kennis zijn gebracht aan de tegenpartij;

Dat in casu er moet worden op gewezen dat de eiser een aanvraag heeft ingediend tot machtiging tot verblijf in toepassing van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, in afwachting van het indienen van aanvraag tot gezinshereniging zouden kunnen indienen voor de eiser op basis van zijn hoedanigheid van wettelijk geregistreerd partner van een Belgisch onderdaan op basis van het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Dat gelet op het feit dat zij een arbeidsovereenkomst heeft afgesloten met een werkduur van 35 uur per week (stuk 13) zij de voldoende bestaansmiddelen heeft om de eiser ten laste te nemen in het kader van een aanvraag gezinshereniging;

Dat de eiser en zijn partner aan de gemeente hebben gevraagd hun wettelijke samenwoning te registreren in oktober 2016 maar toen werd hen gezegd dat ze bepaalde documenten nog moesten vertalen voor de aanvraag gezinshereniging ;

Dat de gemeente de wettelijke samenwoning wel degelijk heeft geregistreerd op datum van 26/10/2016 (stuk 14);

Dat de bestreden beslissing beweert dat er een beslissing zou zijn genomen op 17 juli 2017 die de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 verwierp;

Dat de eiser echter op geen enkel moment een dergelijke beslissing betekend heeft gekregen, dit terwijl hij reeds sinds 20 februari 2017 verblijft op hetzelfde adres samen met zijn partner en diens kinderen (stuk 6);

Dat daarom moet worden vastgesteld dat de elementen die ter kennis werden gebracht aan de tegenpartij in de aanvraag tot regularisatie in toepassing van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet op grondige wijze zijn onderzocht en in aanmerking genomen en dat niet is aangetoond aan de eiser met de betekening van een beslissing waaruit zou blijken dat deze elementen betreffende het privé en gezinsleven dat wordt ingeroepen en de buitengewone omstandigheden die werden meegedeeld zouden op een minutieuze wijze zijn onderzocht, gelet op de afwezigheid van betekening van een beslissing van weigering van de aanvraag tot regularisatie (stuk 3);

Dat gelet op het gebrek aan betekening van deze beslissing de motivering van de beslissing van weigering van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 niet kan worden ingeroepen als een afdoende onderzoek en antwoord op de motieven die werden aangehaald door de eiser ten titel van buitengewone omstandigheden en omtrent zijn privé- en gezinsleven in zijn aanvraag tot regularisatie 9bis op het moment van betekenen van de bestreden beslissing en er daarom enkel acht kan worden geslagen op de motivering van de bestreden beslissing; Dat gelet op het gebrek aan betekening van de beslissing van weigering van de aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de eiser niet in staat wordt gesteld om een daadwerkelijk rechtsmiddel uit te oefenen ten aanzien van deze beslissing door eventueel een verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen indienen tegen deze beslissing die beweerdelijk zou zijn genomen op 17 juli 2017;

Dat het artikel 13 van het EVRM nochtans aan de eiser garandeert dat hij een daadwerkelijk en effectief rechtsmiddel zou moeten kunnen uitoefenen wanneer er sprake is van schending van fundamentele mensenrechten, zoals vervat in artikel 8 EVRM;

Dat de eiser net in de aanvraag tot regularisatie 9bis heeft aangehaald dat hij omwille van een disproportionele inmenging in zijn privé- en gezinsleven niet terug kan naar Congo, gelet op de stabiele gezinssituatie die hij kent met zijn partner en diens minderjarige schoolgaande kinderen en dat deze argumenten niet op voldoende wijze worden in aanmerking genomen door de bestreden beslissing;

Dat daarom het recht van de eiser op een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals gegarandeerd in artikel 13 EVRM, in combinatie met artikel 8 EVRM wordt geschonden;

Dat de eiser met de aanvraag tot regularisatie 9bis heeft meegedeeld aan de tegenpartij dat er een akte van wettelijke samenwoning werd afgesloten voor een notaris en dat zij zich gingen activeren om hun samenwoning te registreren bij de Gemeente van Nazareth (stuk 3); Dat zij dit ook hebben gedaan in oktober 2016 zoals bevestigd door de gemeente Nazareth (stuk 13); Dat de eiser nog in afwachting was van vertaling van bepaalde documenten die in de Franse taal zijn opgesteld vooraleer hij een aanvraag tot gezinshereniging zou indienen bij de Gemeente; Dat daarom de vraag moet worden gesteld naar de proportionaliteit van de bestreden beslissing, nu de eiser, indien hij zou moeten terugkeren naar Congo, niet meer in de mogelijkheid zal zijn om deze aanvraag gezinshereniging in te dienen bij de Gemeente van Nazareth, gezien hij dan niet meer op hetzelfde adres zal wonen als zijn partner, dit terwijl er aan de tegenpartij is meegedeeld dat zij bezig waren met het verzamelen van deze documenten en dat zij deze aanvraag wel degelijk gingen indienen, waarbij ook alle elementen werden aangehaald ten titel van buitengewone omstandigheden die de eiser verhinderen om terug te keren naar Congo om de aanvraag tot regularisatie 9bis in te dienen bij de Belgische Ambassade; Dat de tegenpartij stelt dat de eiser in het land van herkomst een machtiging zou kunnen vragen bij de Belgische vertegenwoordiging ter plaatse om op legale wijze terug te keren naar België maar tegelijkertijd wordt er ook een inreisverbod opgelegd van twee jaar, waarvan dan wel de opheffing kan worden gevraagd, maar het is volledig hypothetisch of deze opheffing dan ook zou worden toegestaan; Dat het duidelijk is dat wanneer de eiser terug zou moeten keren naar Congo en gezien de onzekerheid die er bestaat over de mogelijkheid om effectief een opheffing van het inreisverbod van twee jaar te krijgen, de bestreden beslissing wel degelijk een disproportionele en ontoelaatbare inmenging inhoudt in

het privé- en gezinsleven van de eiser en zijn partner in strijd met artikel 8 van het EVRM die niet wordt gemotiveerd door één van de motieven opgesomd in artikel 8.2 van het EVRM;

Dat de bestreden beslissing ook stelt dat het Mevrouw D. en haar kinderen vrij zou staan om de eiser achterna te reizen naar het land van herkomst, wat een compleet aberrante motivering is gezien het feit dat de tegenpartij er van op de hoogte is dat Mevrouw D. van Belgische nationaliteit is en is te werk gesteld in het kader van een arbeidsovereenkomst die werd meegedeeld aan de tegenpartij (stuk 13); Dat de kinderen van Mevrouw D. die respectievelijk 6,7 en 9 jaar oud zijn schoolplichtig zijn en net aan een nieuw schooljaar zijn begonnen zodat het evident is dat wanneer zij de eiser zouden moeten volgen naar Congo hun schoolloopbaan wordt onderbroken voor onbepaalde duur, wat ontoelaatbaar is en wat op evidente wijze een buitengewone omstandigheid kan uitmaken, zoals ook wordt aangehaald in de aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis ingediend door de eiser (stuk 3, p.3); Dat de eiser ook degene is die elke dag de kinderen komt ophalen op school gezien zijn partner werkt (stuk 14); Dat het ook absoluut niet duidelijk is op welke wijze Mevrouw D. de eiser zou kunnen vergezellen naar Congo voor onbepaalde duur, terwijl zij te werk gesteld is in het kader van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur en zij niet voor lange periode kan afwezig blijven, zo niet riskeert zij haar werk te verliezen (stuk 13); Dat de tegenpartij op de hoogte is van deze elementen door de aanvraag tot regularisatie en de stukken die haar werden meegedeeld en dat de beslissing waarvan wordt gesproken van 12 juli 2017 op geen enkele wijze werd betekend aan de eisers en dat daarom de bestreden beslissing in de motivering van de bestreden beslissing had moeten aantonen dat zou rekening zijn gehouden met deze elementen, wat niet het geval is; Dat de bestreden beslissing bij de afweging van de proportionaliteit van de maatregel niet aantoont dat er rekening zou zijn gehouden met de individuele, specifieke familiale situatie van de eiser en zijn partner en de minderjarige schoolgaande kinderen, wat een kennelijk gebrek aan formele motivering is in strijd met artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, in combinatie met artikel 8 van het EVRM; Dat de motivering dat de eiser en zijn partner en kinderen tijdens de periode van scheiding contact zouden kunnen houden met moderne communicatiemiddelen absoluut onafdoende is als motivering om de stelling te kunnen schragen dat er van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM geen sprake zou zijn, gelet op het totaal gebrek aan proportionaliteit van de maatregel; Dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat er een totale afwezigheid is van in overwegingname van de specifieke individuele gezinssituatie van de eiser, zijn partner en diens kinderen en de ernstige moeilijkheden die zij zouden ondervinden op gebied van tewerkstelling en schoolgaan voor de Belgische kinderen wanneer zij de eiser zouden moeten volgen wanneer hij zou moeten terugkeren naar Congo; Dat de partner en de kinderen van de eiser bovendien van Belgische nationaliteit zijn dat de kinderen schoolgaand zijn in België en onderhevig zijn aan de schoolplicht en het dus ontoelaatbaar is dat zij voor onbepaalde tijd België zouden verlaten, gezien de ontoelaatbaarheid van onderbreking van de schoolloopbaan; Dat bovendien deze kinderen in België zijn geboren en geen enkele band hebben met Congo; Dat de partner van de eiser ook niet voor onbepaalde duur afwezig kan zijn, gezien haar tewerkstelling die voltijds is, zodat zij niet voor onbepaalde duur afwezig kan blijven in België; Dat ook in de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingeroepen dat de inmenging in het gezinsleven proportioneel moet zijn en dat er een in overwegingname moet zijn van de pertinente omstandigheden betreffende het gezinsleven dit in toepassing van het arrest Jeunesse tegen Nederland (3 oktober 2014, verz. nr. 12738/10) (stuk 3, p.3); Dat in de aanvraag tot regularisatie in toepassing van artikel 9bis eveneens wordt gewezen op het arrest Nunez tegen Noorwegen, waarbij het EHRM zich baseert op het hoogste belang van het kind om een uitwijzing te veroordelen, omwille van het feit dat het hoogste belang van het kind tot gevolg heeft dat de bescherming van het artikel 8 EVRM noodzakelijk is, waarbij een proportionaliteitstest werd toegepast die nog veel strenger is gelet op de aanwezigheid van minderjarige kinderen; Dat door de bestreden beslissing er geen enkele proportionaliteitsafweging wordt gedaan in de bestreden beslissing die niet op afdoende rekening houdt met de stabiele gezinssituatie van de eiser, de tewerkstelling van de partner van de eiser die niet mag worden onderbroken voor onbepaalde duur en ook niet met het schoolgaan van de minderjarige Belgische kinderen die deze schoolloopbaan ook niet mogen onderbreken, gezien het risico op verlies van een schooljaar, wat evident is; Dat bovendien de bestreden beslissing op kennelijke verkeerde feitelijke informatie is gebaseerd omdat de gemeente Nazareth uitdrukkelijk bevestigt, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing vermeld staat, dat de eiser en zijn partner een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd op de gemeente op 26/10/2016 ;

Dat de bestreden beslissing vermeldt dat het zou gaan om een "intentie om wettelijke samen te wonen" en dat de gemeente Nazareth geen enkele aanvraag tot wettelijke samenwoning zou hebben ontvangen, wat duidelijk in strijd is met de feiten, zoals het attest van de gemeente Nazareth neergelegd door de eiser aantoont (stuk 13); Dat dit attest bevestigt dat de wettelijke samenwoning werd

geregistreerd sinds 26/10/2016; Dat echter, in afwachting van het verzamelen van bepaalde documenten en de vertalingen van bepaalde documenten uit het Frans de eiser nog geen gezinshereniging had aangevraagd ; Dat het daarom duidelijk is dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout en een kennelijk gebrekkige motivering ; Dat de motivering dat zij gedurende de periode van scheiding contact kunnen houden met de moderne communicatiemiddelen ook niet voldoende rekening houdt met de stabiele gezinssituatie sinds oktober 2016, omdat het onmogelijk is te voorspellen hoe lang deze scheiding zal duren, te meer daar er een inreisverbod werd opgelegd van twee jaar, zodat het duidelijk is dat het zeker zal gaan om een scheiding van langdurige aard; Dat het feit dat er een opheffing zou kunnen worden gevraagd van dit inreisverbod daarbij puur hypothetisch is en geen enkele garantie biedt dat de eiser zijn partner in België zou kunnen komen bezoeken, wat pure speculatie is; Dat bovendien de bestreden beslissing op manifeste wijze een schending inhoudt van het recht om te worden gehoord en het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, rechten vervat in enerzijds het artikel 41.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dat bepaalt:

"Recht op behoorlijk bestuur.

(...)

2. Dit recht behelst met name:

- Het recht van een ieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelig individuele maatregel wordt genomen.
- Het recht van een ieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim.
- De plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

En anderzijds het artikel 47 van het Handvest dat bepaalt:

"Een ieder mens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. (..)"

En nog het artikel 48 van het Handvest dat bepaalt:

"1. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld\ wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan.

2. Aan eenieder tegen wie een vervolging is ingesteld wordt de eerbiediging van de rechten van de verdediging gegarandeerd."

Dat daarnaast het artikel 8 van het EVRM het recht bevat tot eerbiediging van het gezins- en privéleven, dat aan de tegenpartij oplegt om na te gaan of een maatregel geen schending inhoudt van het gezins- en privéleven, of de inmenging in dit privé- en gezinsleven noodzakelijk, legitiem en proportioneel zou zijn; Dat niet alleen de bestreden beslissing op geen enkele wijze laat blijken dat er een noodzakelijkheidstoets of een proportionaliteitstoets is uitgevoerd, doordat enkel wordt gesteld dat een intentie om wettelijk samen te wonen niet automatisch een recht zou openen op verblijf en dat de eiser in het land van herkomst een machtiging zou kunnen vragen bij de Belgische vertegenwoordiging ter plaatse om op legale wijze terug te komen naar België; Dat een dergelijke motivering absoluut onafdoende is, gezien het niet voldoende is te stellen dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is, maar dat er effectief moet worden duidelijk gemaakt in de motivering van de bestreden beslissing dat er een onderzoek is gevoerd naar de noodzakelijkheid van de inmenging in het gezins- en privéleven en ook naar de proportionaliteit van de maatregel die een inmenging in dit privé- en gezinsleven tot gevolg heeft; Dat bovendien er eveneens sprake is van een schending van het artikel 41.2, 47 en 48 van het Europees Handvest van de Europese Unie, omdat het recht om te worden gehoord van de eiser is geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing; Dat Uw Raad reeds verschillende keren heeft geoordeeld, dat bij het nemen van een nadelige maatregel, wanneer deze een uitvoering is van het Unierecht, het recht om te worden gehoord moet worden gerespecteerd, zoals dit werd bevestigd in een arrest nr. 153.911 van 5 oktober 2015 als volgt:

"De verzoekende partij voert aan dat hij een gezinsleven heeft in België met zijn echtgenote en stelt dat de verwerende partij geen enkele afweging heeft gemaakt van dit gezinsleven. Verzoeker verwijst naar de motivering van de bestreden beslissing welke geen enkele motivering bevat op dit punt en concludeert hieruit de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Tevens voert hij aan dat hij niet werd gehoord.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ptn. 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 81 en 82).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141 /12, Y.S.,pt. 67)

Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M.,pt. 81; HvJ 5 november 2014, C- 166/13, Mukarubega, pt. 45)

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/ /1, M.M.,pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokkene, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/ /1, M.M.,pt. 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M.,pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a.,pt. 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingsfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a.,pt.35)

In de Akerberg-zaak bevestigde het Hof zijn rechtspraak dat de door het Handvest gewaarborgde grondrechten moeten worden geëerbiedigd wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt, zodat er geen gevallen kunnen zijn waarin het Unierecht geldt zonder dat die grondrechten toepassing vinden. Wanneer het Unierecht toepasselijk is, impliceert dit dat de door het Handvest gewaarborgde grondrechten toepassing vinden. Een nationale regeling valt binnen het toepassingsgebied van het Unierecht wanneer er een rechtstreeks verband bestaat tussen de nationale regeling en het Unierecht. Ook wanneer een lidstaat een beoordelingsbevoegdheid ('discretionary power') uitoefent die in Unieregeling is voorzien, dan brengt deze lidstaat het Unierecht ten uitvoering de zin van artikel 51, lid 1, van het Handvest. DESOMER stelt samenvattend dat een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, binnen de werkingsfeer van het Unierecht valt, wanneer hij werd

aangenomen ter omzetting van een richtlijn, of wanneer hij invloed heeft op door het Unierecht verzekerd recht.

In casu wordt aan verzoeker een beslissing tot teruggrijping betekend hetgeen een uitvoering vormt van de Schengengrenscodes. Door het nemen van een beslissing tot teruggrijping wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Deze bestreden beslissing moeten worden aangemerkt als een bezwarend besluit die belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/ Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31 ; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. 18237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/ Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C- 383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een beslissing tot teruggrijping had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu blijkt dat verzoeker aan de grens werd tegengehouden door de grenspolitie nadat werd vastgesteld dat verzoeker met een authentiek Marokkaans paspoort reisde, doch in het bezit was van een Belgische verblijfskaart type E verkregen op grond van een Roemeense identiteitskaart. Door de grenspolitie werd vastgesteld dat er sprake is van een valse verblijfskaart. Deze werd ingehouden en aan verzoeker werd een beslissing tot teruggrijping gegeven. Uit de stukken van het administratief blijkt dat verzoeker op 8 augustus 2012 bij de gemeente Anderlecht een verklaring van inschrijving als EU burger indiende op basis van bewijzen van zijn zelfstandige activiteit in België en dit na voorlegging van een Roemeense identiteitskaart met nummer SX 451694. Hierop verkreeg hij een elektronische E-kaart op 27 februari 2013. Uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald uit het verslag vertrek, blijkt dat betrokkene geconfronteerd werd met de vaststelling dat de verblijfskaart frauduleus werd geacht te zijn. In zijn verzoekschrift gaat verzoeker geheel niet op de motieven waarbij wordt vastgesteld dat de verblijfskaart frauduleus werd verkregen. Aldus kan worden aangenomen dat verzoeker instemt met deze motieven. Evenwel meent verzoeker dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is omdat er op geen enkele wijze rekening wordt gehouden met zijn gezinsleven in België. Verzoeker stelt niet gehoord te zijn geweest. Uit het voormelde verslag van de grenspolitie, noch uit enig ander stuk in het administratief dossier; blijkt dat verzoeker dermate werd gehoord dat hem de mogelijkheid werd geboden om elementen aan te reiken die van belang zouden kunnen zijn voor de besluitvorming. Uit het verslag van de grenspolitie blijkt niet of verzoeker er een daadwerkelijk gehoor heeft plaatsgevonden of dat verzoeker enkel werd geconfronteerd met de bevindingen inzake de vervalste verblijfskaart.

In casu wordt niet betwist dat de verwerende partij gebonden is door het EVRM en erover moet waken dat de bestreden maatregel geen schending van het EVRM inhoudt. In die zin kan van verweerder worden verwacht dat wanneer zij zelf het initiatief neemt om een bezwarende maatregel te nemen ten aanzien van verzoeker, dat zij verzoeker vooraf hoort en peilt naar mogelijke elementen die belangrijk zouden kunnen zijn om een grondige afweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verweerder kan dus niet gevolgd worden waar hij in de nota met opmerkingen stelt dat hij niet op de hoogte was van het gezinsleven van verzoeker en dat hij aldus geen beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM kon maken.

In casu voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij een gezinsleven heeft in België, met name dat hij gehuwd is met een Belgische onderdane en dat hij met zijn vrouw in België samenwoont. Hij staft zijn verklaringen met een huwelijksakte en een huurcontract. Zoals voormeld blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker de mogelijkheid werd geboden om deze informatie aan te reiken. Op geen enkel moment werd aan verzoeker gevraagd of er elementen waren die zich zouden kunnen verzetten tegen een beslissing tot teruggrijping.

Zoals door verzoeker terecht wordt gesteld is in de bestreden beslissing geen enkele motivering terug te vinden welke betrekking heeft op zijn gezinsleven. Uit de thans voorliggende motivering kan niet worden afgeleid of verweerder de noodzakelijkheidstoets heeft uitgevoerd. Het komt niet aan de Raad toe om de bedoelde afweging te maken. De uitgebreide motivering aangaande artikel 8 van het EVRM die terug te vinden is in de nota met opmerkingen vormt een a posteriori motivering. Dergelijke a posteriori motivering kan de vastgestelde onregelmatigheid van de bestreden beslissing niet herstellen. Prima fade toont verzoeker aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is."

Dat in het geval van de eiser er een schending is begaan van het recht om te worden gehoord, zoals verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, gezien hij niet in staat is geweest naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure voordat een besluit werd genomen dat zijn belangen op nadelige wijze beïnvloed;

Dat indien de eiser zou zijn gehoord vooraleer de bestreden beslissingen werden afgeleverd, hij had kunnen duidelijk maken dat hij wel degelijk samenwoont met zijn echtgenote en de kinderen van deze laatste die Belgische nationaliteit hebben en dat hij de nodige stappen aan het ondernemen was voor het indienen van een aanvraag gezinshereniging nadat hij reeds een aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van het artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 had ingediend (stuk 3) waarop nog geen beslissing hem werd betekend ;

Dat hun intentie om de verklaring wettelijke samenwoning werd gesignaleerd aan de tegenpartij in de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat de stukken werden overgemaakt die zouden worden neergelegd voor de registratie ervan, alsook het bewijs van voldoende bestaansmiddelen die nadien zouden worden aangewend voor een aanvraag tot gezinshereniging als wettelijke geregistreerd partner van een Belgisch onderdaan(stukken 3, 6 tot en met 13);

Dat bovendien de bestreden beslissing op kennelijke verkeerde feitelijke informatie is gebaseerd omdat de gemeente Nazareth uitdrukkelijk bevestigd, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing vermeld staat, dat de eiser en zijn partner een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd op de gemeente op 26/10/2016 (stuk 13) ;

Dat de bestreden beslissing vermeldt dat het zou gaan om een "intentie om wettelijke samen te wonen" en dat de gemeente Nazareth geen enkele aanvraag tot wettelijke samenwoning zou hebben ontvangen, wat duidelijk in strijd is met de feiten, zoals het attest van de gemeente Nazareth neergelegd door de eiser aantoont (stuk 13);

Dat dit attest bevestigt dat de wettelijke samenwoning werd geregistreerd sinds 26/10/2016;

Dat echter, in afwachting van het verzamelen van bepaalde documenten en de vertalingen van bepaalde documenten uit het Frans de eiser nog geen gezinshereniging had aangevraagd ;

Dat indien de eiser op een grondige en deftige wijze zijn argumenten en standpunt had kunnen uiteenzetten ten aanzien van de tegenpartij omtrent zijn gezinsleven en zijn hoorrecht zou zijn gerespecteerd, dan zou de tegenpartij allicht op basis van al deze correcte feitelijke elementen tot een andere beslissing gekomen zijn dan de bestreden beslissing omdat deze beslissing nu verkeerdelijk vermeldt dat er nog geen verklaring van wettelijke samenwoning zou zijn afgelegd, quod non ;

Dat duidelijk blijkt uit wat hierboven is uiteengezet dat de tegenpartij niet op een rigoureuze en correcte wijze heeft de elementen heeft geapprecieerd in verband met het privé- en gezinsleven van de eiser, zeker nu niet wordt betwist dat de eiser een gezin vormt met zijn partner van Belgische nationaliteit en dit sinds februari 2017 en dat zij een wettelijke samenwoning hebben laten registreren door een notaris sinds 24 oktober 2016 alsook een verklaring wettelijke samenwoning hebben geregistreerd bij de gemeente (stukken 7 en 13)

Dat in toepassing van het artikel 8 EVRM en het erin vervatte beginsel van proportionaliteit, in combinatie met de artikelen 41, 47 en 48 van het Handvest van de Europese Unie de tegenpartij verplicht is om een nauwkeurig, grondig en correct onderzoek te doen naar de elementen van het privé- en gezinsleven, na de persoon in kwestie te hebben gehoord;

Dat door de eisende partij niet te horen en foutieve informatie te vermelden in de motivering van de bestreden beslissing (met name het feit dat er een beslissing van weigering van de aanvraag 9bis zou zijn genomen, gezien deze niet is betekend aan de eiser en dat er geen beletsel zou bestaan voor de partner van de eiser en haar kinderen om hem te volgen in het land van herkomst), maakt de bestreden beslissing een schending uit van de hierboven vermelde verdragsbepalingen, evenals een kennelijk gebrekkige motivering in feite en in rechte door de kennelijke appreciatiefout die wordt begaan; Dat in toepassing van de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens de overheid moet nagaan of er geen positieve verplichting op haar rust om de vreemdeling alsnog te machtigen tot verblijf en dat hiertoe een concrete belangenafweging moet worden gemaakt (zie b.v. EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, §68); Dat het effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 EVRM oplegt dat het daarbij om een reële proportionaliteitstoets gaat en niet om louter formalisme; Dat er daarom moet rekening worden gehouden met verschillende elementen om na te gaan of er wel degelijk sprake is van proportionaliteit van de verwijderingsbeslissing, namelijk de mate waarin het gezinsleven echt onderbroken wordt en of er onoverkomelijke hindernissen zijn om een gezinsleven in de herkomststaat te beleven, of het gezinsleven werd gesticht in besef van de precaire verblijfstatus, of er criminele feiten zijn gepleegd, hoeveel tijd er is verstreken na de criminele feiten, wat het gedrag was van de betrokkene tijdens die periode, wat de nationaliteit is van de betrokkene en zijn familieleden, hoe sterk de sociale, culturele en familiale banden met het herkomstland en het land van verblijf zijn, evenals het feit of de partner op de hoogte was van de criminele feiten, of er kinderen zijn, de leeftijd van de kinderen en het hoger belang van de betrokken kinderen (zie o.a. : EHRM, 2 augustus 2001, Boultif t. Zwitserland, §48; EHRM 18 oktober 2006 Uner t. Nederland, §57; EHRM 10 april 2012, Balogun t. Het Verenigd Koninkrijk, §43-§53; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues da Silva en Hoogkamer t. Nederland §44); Dat de bestreden beslissingen stellen dat uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is, maar dit ontslaat de tegenpartij er niet van om de juiste gegevens te onderzoeken betreffende het gezinsleven, alsook de proportionaliteit ervan te onderzoeken, gelet op alle individuele elementen van het dossier, wat hier absoluut niet is gebeurd; Dat in de bestreden beslissing er zelfs niet wordt beweerd dat de eiser met zijn partner en kinderen hun gezinsleven zouden kunnen verder zetten in Congo, wat nogal logisch lijkt, gezien de wettelijke partner van de eiser de Belgische nationaliteit heeft, als ok de kinderen van deze laatste die geboren en getogen zijn in België en die daar ook schoolgaand zijn en die nooit enige band hebben gehad met Congo; Dat uit het geheel van deze omstandigheden wel duidelijk blijkt dat de enige redelijke mogelijkheid voor de eiser om een gezinsleven verder te zetten, gelet ook op de tewerkstelling van Mevrouw D. in België gelegen is; Dat zelfs de tegenpartij stelt dat de eiser een machtiging zou kunnen vragen bij de Belgische Ambassade om op legale wijze terug naar België te komen, waardoor impliciet wordt erkend dat het gezinsleven in België zou moeten worden verder gezet; Dat de laconieke vermelding "Het staat Mevrouw D. en haar kinderen vrij om betrokkene achterna te reizen naar het land van herkomst" totaal geen rekening houdt met het feit dat zij is te werk gesteld in het kader van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur en dit voltijds en dat haar kinderen van Belgische nationaliteit schoolgaand en schoolplichtig zijn in België; Dat totaal niet wordt gemotiveerd of beweerd dat het gezinsleven van de eiser en zijn partner en de kinderen van deze laatste zou kunnen worden verdergezet in Congo zonder dat dit een schending zou uitmaken van het hoogste belang van deze kinderen en rekening houdend met alle specifieke omstandigheden van de zaak, onder andere de tewerkstelling van de partner van de eiser; Dat daarom moet worden geoordeeld dat het aangehaalde middel ernstig is en dat de aangehaalde wetsbepalingen en verdragsbepalingen zijn geschonden;"

3.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Betreffende opgeworpen schending van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet, stelt de Raad vast dat zij deze schendingen op geen enkele wijze uiteenzet in haar verzoekschrift, zodat zij zich er niet dienstig op kan beroepen.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

(...)

§ 3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

(...)

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

(...)”

De verzoekende partij betoogt dat zij een aanvraag heeft ingediend tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dit in afwachting van het indienen van een aanvraag tot gezinshereniging en gelet op het feit dat haar partner een arbeidsovereenkomst heeft afgesloten en op die manier voldoende bestaansmiddelen heeft. Waar de bestreden beslissing stelt dat de aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door de verwerende partij werd verworpen op 17 juli 2017, stelt zij dat deze beslissing nooit aan haar is betekend terwijl zij nog steeds op hetzelfde adres woont. Zij betoogt dat verwerende partij op deze manier niet in de bestreden beslissing naar de weigering van de aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan verwijzen en dat de door haar aangehaalde elementen in de aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nooit zijn onderzocht.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat verzoekende partij niet in het bezit is van de bij artikel 2 vereiste documenten. Zij betwist dit niet. Daarnaast steunt de beslissing op artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet omdat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Die motivering betwist zij evenmin.

Verzoekende partij werd op 12 september 2017 in kennis gesteld van de onontvankelijkheidsbeslissing genomen in het kader van haar aanvraag 9bis. De weigering van de aanvraag op basis van artikel 9bis bevindt zich in het administratief dossier. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd dat zij geen

weet heeft van deze beslissing. Waar zij stelt dat de bestreden beslissing haar zou verhinderen een aanvraag gezinshereniging in te dienen, dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij zelf een stuk bijbrengt waaruit blijkt dat de burgemeester van Nazareth op 28 september 2017 een beslissing tot niet-inoverwegingneming nam daar de bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met een burger van de Unie niet bewezen is (bijlage 19 *quinquies*). Haar kritiek is niet dienstig. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, is er geen verklaring van wettelijke samenwoningst voorhanden waaruit zij enige rechten zou kunnen putten. Verzoekende partij kan zich niet dienstig beroepen op een wettelijke samenwoningst die zou zijn geacteerd door de gemeente. Uit het administratief dossier blijkt immers dat bij besluit van 28 september 2017 de registratie werd geannuleerd. Het besluit luidt immers als volgt: "(...) *Het dossier wettelijk samenwoningst bij de dienst burgerzaken gemeld op vrijdag 22/09/2017 tussen N.M. & D.N. met als dossiernr 2017-45 wordt per direct geschrapt.*(...)"

De verzoekende partij stelt dat er met een aantal elementen niet voldoende rekening is gehouden, met name met haar gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij betoogt dat niet kan worden gesteld dat het haar partner en diens kinderen vrij staat om haar achterna te reizen, omdat haar partner de Belgische nationaliteit heeft en te werk is gesteld in het kader van een arbeidsovereenkomst. Verder wordt de schoolloopbaan van de kinderen onderbroken, hebben zij geen enkele band met Congo en is het niet proportioneel om te stellen dat er kan worden gecommuniceerd via moderne communicatiemiddelen. Zij stelt dan ook dat er een totale afwezigheid is van in overwegingname van haar specifieke individuele gezinssituatie.

Omtrent het gezinsleven van de verzoekende partij stelt de bestreden beslissing het volgende:

"Betrokkene heeft een partner in België waarmee hij samenwoont, D(...) N(...). Zij heeft de Belgische nationaliteit. Zij heeft ook minderjarige kinderen. Betrokkene en mevrouw D(...) lieten bij hun notaris een akte opstellen waarbij zij verklaarden officieel samen te wonen (akte van 24/10/2016). Een aanvraag tot registratie van officiële samenwoning dient echter te gebeuren via de gemeente. De gemeente Nazareth heeft hier echter geen aanvraag van ontvangen. Bovendien, een intentie om wettelijk samen te wonen opent niet automatisch een recht op verblijf. Betrokkene kan in het land van herkomst een machtiging vragen bij de Belgische vertegenwoordiging ter plaatse om op legale wijze terug naar België te komen. Het staat mevrouw D(...) en haar kinderen vrij om betrokkene achterna te reizen naar het land van herkomst. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd. Hij kan echter steeds een opheffing vragen van dit inreisverbod om zijn partner in België te komen bezoeken. Zij kunnen gedurende de periode van scheiding contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is dus geen sprake."

De Raad stelt vast dat de gemachtigde de partner van verzoekende partij en diens kinderen op geen enkele manier verplicht om de verzoekende partij achterna te reizen, er wordt louter gesteld dat het hen vrij staat om dit te doen. De betrokkenen worden dus niet verplicht om de schoolloopbaan te onderbreken of om de tewerkstelling op te geven. Om dezelfde reden kan de verzoekende partij niet aanvoeren dat de kinderen geen band met Congo hebben. Waar de verzoekende partij betoogt dat het niet proportioneel is om te stellen dat er kan worden gecommuniceerd via moderne communicatiemiddelen, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij op deze manier niet aantoonbaar waarom dit niet proportioneel zou zijn. Louter stellen dat dit niet proportioneel is volstaat niet. Op deze manier doet zij geen afbreuk aan de desbetreffende motivering. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet aantoonbaar met welke specifieke elementen betreffende haar individuele gezinssituatie er geen of niet voldoende rekening is gehouden.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het inreisverbod stelt de Raad dat deze kritiek zal worden besproken onder het tweede middel, dat zich richt tegen het inreisverbod en waar er door de verzoekende partij uitvoeriger wordt op ingegaan.

De verzoekende partij stelt dat de gemeente de wettelijke samenwoning wel degelijk heeft geregistreerd, dit op 26 oktober 2016. Zij stelt dan ook dat de bestreden beslissing op kennelijk verkeerde feitelijke informatie is gebaseerd.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier inderdaad moet worden vastgesteld dat de gemeente de wettelijke samenwoning op 26 oktober 2016 heeft geregistreerd. Er blijkt echter ook uit het administratief dossier dat de wettelijke samenwoning bij besluit van 28 september 2017 werd geannuleerd.

De verzoekende partij voert de schending aan van de hoorplicht en artikel 42 van het Handvest.

Wat de hoorplicht betreft, samengenomen met artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, moet het volgende worden gesteld.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als ten minste aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: 1° De overheid neemt een individuele beslissing die een ernstig nadeel meebrengt voor de betrokkene; 2° De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu is niet aangetoond dat aan deze laatste voorwaarde is voldaan.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ptn. 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 81 en 82).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2 van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67)

Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat, zoals reeds gesteld, een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Nog luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid

een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De verzoekende partij stelt dat, indien zij zou zijn gehoord, zij duidelijk had kunnen maken dat zij wel degelijk samenwoont met haar partner en diens kinderen en dat zij de nodige stappen aan het ondernemen was voor het indienen van een aanvraag tot gezinshereniging. Zij stelt dat zij nog de vertaling van enkele documenten afwachtte voor zij die aanvraag kan indienen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met bovenstaand betoog echter niet aantoont op welke wijze dit de beslissing had kunnen beïnvloeden. Betreffende de samenwoning kan worden verwezen naar wat reeds werd gesteld: *"In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, is er geen verklaring van wettelijke samenwoning voorhanden waaruit hij enige rechten zou kunnen putten."*

Bovendien stelt de bestreden beslissing zelf dat er steeds kan worden gevraagd om een opheffing van het inreisverbod, waar de verzoekende partij ook gebruik van kan maken naar aanleiding van haar aanvraag tot gezinshereniging.

Verzoekende partij maakt geen schending aannemelijk van de opgeworpen beginselen en bepalingen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In het tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 41.2, 47 en 48 van het Handvest en artikel 8 van het EVRM.

Het middel luidt als volgt:

"Overwegende dat het huidige beroep ook gericht is tegen de bijlage 13sexies, met name het inreisverbod dat op dezelfde datum aan de eiser werd betekend;

Dat het inreisverbod op dezelfde wijze is gemotiveerd als de bijlage 13septies met uitzondering van de vermelding "Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van twee jaar proportioneel."

"Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*Artikel 74/11, §1, 2e lid, de beslissing tot verwijdering gaan gepaard met een inreisverbod omdat :
2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."*

Dat opnieuw moet worden gewezen op het feit dat de bijlage 13sexies melding maakt van een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 die werd verworpen door de

DVZ op 17 juli 2017, maar deze beslissing werd niet aan de eiser betekend, zodat hij niet in staat werd gesteld om een verzoekschrift in te dienen tegen de RVV en kennis te nemen van zijn mogelijkheden om een rechtsmiddel in te dienen tegen deze beslissing (stuk 3);

Dat deze motivering dus niet afdoende is en er niet op correcte wijze kan worden gesteld dat de eiser niet zou hebben getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven, gelet op de asielprocedure die hij heeft ingediend evenals de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 die hij indiende op basis van zijn gezinsleven, wat ook een procedure is die hij heeft ingediend om te proberen een regularisatie van zijn verblijf te krijgen;

Dat de eiser ook in deze aanvraag tot regularisatie heeft gemeld dat er een verklaring tot wettelijke samenwoning ging worden ingediend bij de Gemeente van Nazareth, wat hij ook heeft gedaan en wat daarna de mogelijkheid opent om een aanvraag gezinshereniging in te dienen, zodat de motivering volgens de welke dat de eiser niet getwijfeld zou hebben om op illegale wijze in België te verblijven niet correct en niet afdoende is en niet vermag te motiveren waarom een inreisverbod van twee jaar proportioneel zou zijn;

Dat daarom de duur van het inreisverbod van twee jaar in toepassing van artikel 74/11 §1 2e lid van de Vreemdelingenwet niet op afdoende wijze is gemotiveerd en ook in strijd is met artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen;

Dat de eiser er belang bij heeft om ook in uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vragen van dit inreisverbod gelet op het gezinsleven dat moet worden beschermd in toepassing van artikel 8 van het EVRM;

Dat het inreisverbod een accesorium is van de bijlage 13septies en dat bij schorsing van de bijlage 13septies ook de bijlage 13sexies moet worden opgeschort;

Dat in het onmogelijke geval dat Uw Raad zou oordelen dat er geen schorsing zou moeten worden bevolen van de bijlage 13septies en ten einde op maximale wijze zijn gezinsleven te garanderen, de eiser daarom vraagt om ook de schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid te bevelen van de bijlage 13sexies zodat op zijn minst, in het onmogelijke geval dat hij toch naar Congo zou moeten terugkeren om aldaar een aanvraag tot machtigtag tot verblijf in te dienen hij niet zou worden gehinderd in de uitoefening van zijn gezinsleven door het inreisverbod dat hem niet toe laat om terug te keren naar België voor een duur van twee jaar;

Dat gelet op de manifeste illegaliteit van dit inreisverbod de schorsing moet worden bevolen reeds in dit stadium, dit ten einde de inmenging in het gezinsleven van zo beperkt mogelijke duur te maken;

Dat de hypothetische en speculatieve mogelijkheid om de opheffing te vragen van een inreisverbod geen voldoende rechtsgaranties geeft, omdat de Vreemdelingenwet en geen enkele andere wet een behandelingstermijn oplegt voor de tegenpartij om deze aanvraag tot opheffing van het inreisverbod te behandelen en de beoordeling van de opheffing van dit inreisverbod ook volledig behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de tegenpartij;

Dat daarom in het belang van de bescherming van het gezinsleven van de eiser, zijn partner en de kinderen van deze laatste de eiser duidelijk een belang heeft bij de opschorting in uiterst dringende noodzakelijkheid van het inreisverbod;

Dat voor het overige de eiser verwijst naar de uiteenzetting van de middelen onder punt II, gezien hetzelfde middel wordt aangehaald ten aanzien van de bijlage 13sexies;"

3.2.2. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)"

Het bestreden inreisverbod werd genomen op grond van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet omdat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering. Verzoekende partij betwist dit determinerend motief, dat volstaat om de beslissing te schragen naar recht, op geen enkele wijze.

De verzoekende partij verwijst naar de beslissing in de door haar ingediende aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dewelke niet aan haar zou zijn betekend en dat zij hierdoor geen rechtsmiddel kan aanwenden tegen deze beslissing. De Raad kan dienaangaande verwijzen naar wat hoger reeds is vastgesteld, namelijk dat de weigering van de aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij is betekend, zodat zij niet dienstig kan aanvoeren dat deze niet aan haar zou zijn betekend of dat zij hierdoor geen rechtsmiddel kan aanwenden.

De verzoekende partij verwijst vervolgens naar haar samenwoning en stelt dat dit de mogelijkheid opent tot een aanvraag tot gezinshereniging zodat het niet correct is om te stellen dat zij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven.

De Raad stelt vast dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te stellen dat de betrokkene niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te blijven nu zij reeds een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg in 2013 en de aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet pas ingediend werd in 2017.

De verzoekende partij stelt verder dat, indien de eerste bestreden zou worden geschorst, dit ook dient te gebeuren bij de tweede bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij lijkt te verwijzen naar de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid, waar de Raad bij arrest met nr. 192 585 van 26 september 2017 de vordering tot schorsing heeft verworpen.

Ten slotte stelt de verzoekende partij nog dat de hypothetische en speculatieve mogelijkheid om de opheffing te vragen van het inreisverbod geen voldoende rechtsgaranties geeft omdat de Vreemdelingenwet en geen enkele andere wet een behandelingstermijn oplegt om dergelijke aanvragen tot opheffingen te behandelen en dat dit tot de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij behoort. Het betoog van verzoekende partij, stellende dat het zeer hypothetisch is of zij een opheffing van het inreisverbod kan bekomen, is hypothetisch en niet juridisch onderbouwd.

De Raad stelt dat zij niet bevoegd is om zich in zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624). Zoals de verzoekende partij zelf zegt behoort dit tot de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij.

Verzoekende partij maakt geen schending aannemelijk van de opgeworpen beginselen en bepalingen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC